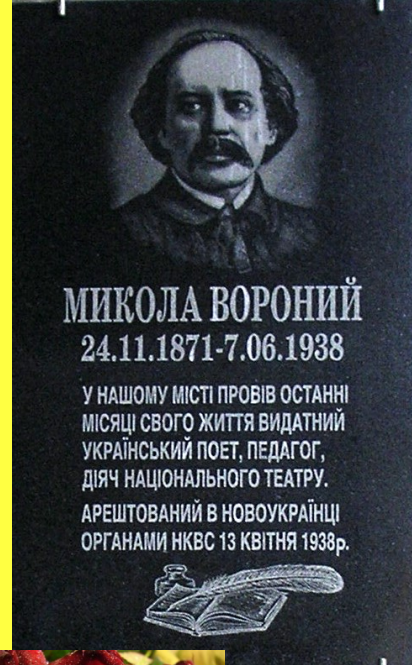

«Благословенні ви сліди...»

19 березня 2004р. За сприяння кафедри гуманітарних наук КНТУ в м. Новоукраїнці відкрито пам'ятну меморіальну дошку М. Вороного (на фасаді приміщення Новоукраїнської районної бібліотеки, де, як відомо, під час перебування в місті часто бував поет).

*На відкритті дошки Іван Драч:
Серед братів, серед сестер,
Де пісня гомонить,
Співець почив, але не вмер
І вічно буде жити!*

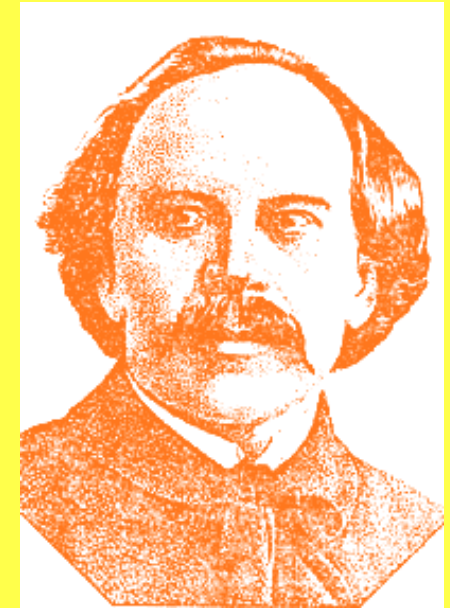
Задумливим поглядом зустрічає М. Вороний перехожого, а вдячні читачі приносять йому квіти — символ краси, життя, вічності...

Пам'ятаймо палкого патріота, великого, відданого сина України, життя якого обірвалося в маленькій Новоукраїнці.

***Коли ти любиш рідний край,
Гори, палай !..***

***За честь і правду все віддай,
Коли ти любиш рідний край!***

***Я випив чашу муки і
страждань, велику
чашу, сповнену
ущертъ***

***Микола Кіндратович
Вороний
(1871-1938)***

**О рідна земле, люба моя нене!
Чому, припавши до твоїх грудей, Я
тільки плачу, як дитя
нужденне,
А сил не набираюсь , як Антей?**

ЖИТТЄПИС

Микола Кіндратович Вороний—поет і критик, історик і діяч театру, перекладач і журналіст, глибокий знавець світової драматургії.

Народився в сім'ї ремісника на Дніпропетровщині. Батько — К. П. Вороний походив з кріпаків, мати — О.Д. Колачинські - з родини освітянського діяча 17-18 ст., ректора Київської академії П. Колачинського. Навчався в Харківському реальному училищі, звідки був виключений за зв'язки з народниками, читання і поширення забороненої літератури. Три роки перебував під наглядом поліції з заборонаю вступати до вищих навчальних закладів Росії. Продовжував навчання у Віденському і Львівському університетах (філософський факультет). У Львові зблизився з І. Франком, який справив великий вплив на формування його світогляду, літературно-естетичних поглядів. Працював бібліотекарем і коректором наукового товариства імені Шевченка, режисером українського театру товариства “Руська бесіда”, в редакції журналу “Житє і слово” вів рубрику “Вісті з Росії”. 1897 року—актор труп М. Кропивницького, П. Саксаганського та ін. У 1910 р. оселився в Києві, працював у театрі М. Садовського, викладав у театральній школі.

Перші поетичні твори написав ще навчаючись у Харківському реальному училищі. Друкуватися Вороний почав у 1893 р. (вірш “Не журись, дівчино”). Публікувався в періодичних виданнях “Зоря”, “Літературно-науковий вісник”, “Сяйво”, в антологіях, збірниках, декламаторах поч. 20 ст. “Акорди”, “Українська муза”, в альманахах “За красою”, “На вічну пам'ять Котляревському”.

ТВОРЧИЙ ДОРОБОК

“Без творчості М. Вороного важко уявити літературний процес і різноманітність його напрямків в українській літературі ХХ століття”

Олесь Гончар

Збірка “Ліричні поезії” /1911р./;

збірка поезій “В сяйві мрій” /1913р./;

збірка поезій “За Україну” /1926р./;

збірка “Поезії” /1929р./.

Мистецтвознавча розвідка “Пензлем і пером”.

Театрознавчі праці: “Театр і драма”, “Театральне мистецтво й український театр”, “Марко Кропивницький”;

“Драматична примадонна”;

“Наші артисти в сценах”.

Переклади.

ОСТАННЯ ТРАГІЧНА СТОРІНКА

У вересні 1937р. М. Вороний приїхав у с. Глиняне Добровеличківського району, а через місяць переїжджає до Новоукраїнки. Найкращим приятелем став завідуючий місцевою бібліотекою Павло Андріївський.

Деякий час поет працював коректором у районній газеті.

13 квітня 1938р. М. Вороного заарештували. 29 квітня Трійка при УНКВД Одеської обл. (Кіровоградська обл. утворена 10.01.1939р.) винесла вирок — “розстріляти”.

Квітневого дня 1938р., коли М. Вороного вели в партії арештованих, він упав на коліна, піднявши руки в гору. І зі слізьми на очах простогнав: “Боже, за віщо?”

7 червня 1938р. Вирок було виконано. А й справді: Боже, за віщо?

27 вересня 1956р. Правління Спілки письменників України надіслало прокурору УРСР подання розглянути питання реабілітації репресованого поета.

10 листопада 1957р. Рішенням президії Кіровоградського обласного суду М. Вороного реабілітували.